

سُورَةُ ص سوره قی ص

بِسْمِ اللَّهِ خُودَا الرَّحْمَنِ تَهوپه‌ریبه به‌زه‌یی و میهره‌بان (ناوِیکی پیروزی خودایه) الرَّحِيمِ تَهوپه‌ری به‌خشنده (ناوِیکی پیروزی خودایه)

ص سوره قی ص وَالْقُرْآنِ سویند به قورئانی ذی خاوه‌ن اَلذِّکْرِ یاد و یادخه‌روهه (۱) بَلْ به‌لکو اَلَّذِينَ تَهوانه‌ی

كَفَرُوا کوفریانکرد و بَی پروابوون فِي له عِزَّةً سه‌رکه‌شی و لوتبه‌رزی وَشِقَاقٍ و پکابه‌ری دان (۲) کَمْ چه‌ند (مان)

أَهْلَكًا له‌ناومانبرد مِنْ له قَبْلِهِمْ پیش تَهوان مِنْ له قَرْنٍ خه‌لکانی سه‌رده‌می‌ک فَنَادُوا جا هاواریانکرد

وَلَاتٍ و رَهت بوو و به‌سه‌رچوو حِينَ کات و ساتی مَنَاصٍ رِزگاربوون (۳) وَعَجَبًا و سه‌رسام بوون اَنْ که

جَاءَهُمْ بَؤْيَان هات مُنْذِرٌ بیدارکه‌ر و ترسینه‌ریک مِنْهُمْ له‌وان وَقَالَ و - اَلْكَافِرُونَ کافر و بیپرواکان (-گوئیان) هَذَا تَهمه

سِحْرٌ جادوگه‌ریکی کَذَّابٌ دروژنه (۴) اُجْعَلْ ئایا- اَلْأَلْهَةِ خوداکانی (-کردوته) اِلَهُمَا په‌رستراو و خوداییکی وَحِدًا یه‌ک و تاک

اِنَّ به‌دُنْیایی هَذَا تَهمه لَشَيْءٍ هه‌ر شتیکی عَجَابٌ زوُرسه‌یر و سه‌مه‌ره‌یه (۵) وَانْطَلَقَ و راپه‌رین اَمَلًا پیاوماقوله‌کانیان

مِنْهُمْ له‌وان اَنْ که‌وا اَمْسُوا بږون وَاصْبِرُوا و ئارامبگرن عَلٰی له‌سه‌ر اِلٰهَتِكُمْ خوداکانتان اِنَّ به‌دُنْیایی هَذَا تَهمه

لَشَيْءٍ هه‌ر شتیکه یُرَاد مه‌به‌ستیکی تیادایه (۶) مَا سَمِعْنَا نه‌مانبیس‌توه بهَذَا به‌م شته فِي له اَلْمَلَّةُ ئایینی اَلْآخِرَةِ دواپینه‌کان

اِنَّ هَذَا تَهمه هېچ نیه اِلَّا تهنه‌ا اَخْتَلَقَ دروستکراو و به‌درو هه‌لبه‌ستراویکه (۷) اُنْزِلْ ئایا دابه‌زیتراوه عَلَیْه له‌سه‌ری

اَلذِّکْرِ یادخه‌روهه و قورئان مِنْ له یَبْنِنَا نیوان ئیمه بَلْ به‌لکو هُمْ تَهوان فِي له شَكٍّ گومان و راپارین مِنْ له ذِكْرِي یادی من

بَلْ به‌لکو لَمَّا هیشتا- يَذُوقُوا (-نه) یان چه‌شتوه عَذَابٌ عه‌زاب وئه‌شکه‌نجه‌ی من (۸) اَمْ یان عِنْدَهُمْ لای تَهوانه

خَزَائِنٍ گه‌نجینه و خه‌زینه‌کانی رَحْمَةً به‌زه‌یی و میهره‌بانی رَبِّک په‌روه‌ریدیگارت الْعَزِيزِ خودای تَه‌واو بالاده‌ست

الْوَهَّاب تَه‌واوی به‌خشه‌ر (۹) اَمْ یان هُمْ هی تَهوانه مُلْكٌ خاوه‌نداری السَّمَوَاتِ ئاسمانه‌کان و الْاَرْضِ و زه‌وی

وَمَا وَتَوَهُى بَيْنَهُمَا لَهْيَاوَانِيَانَه فليَرْتَقُوا دهبَا هه لَكشَيْن و بهر زينه وه فِي له الْأَسْبُ هۆكار و ئه سبابه كان (١٠)

جُنْد سهربازگه لىكى مَّا چ (سهربازگه لىكى) هُنَالِكَ ئا له وئىن مَهْرُوم دۆراوى شكستخواردوون مِّن له الْأَحْزَاب دهسته و گرووپه كان

(١١) كَذَّبَتْ به درۆيان داناو برۆيان نه هئينا قَبْلَهُمْ له پيش ئه وان قَوْم قهومى نُوح (پيغه مبه ر) نوح وَعَادَّ و (قهومى) عاد

وَفِرْعَوْن و فبرعه ون ذُو خاوه نى الْأَوْتَاد ميخه كان و چه سپينه ره كان (١٢) وَتَمُود و (قهومى) ثمود وَقَوْم و قهومى

لُوط (پيغه مبه ر) لوط وَأَصْحَب و خه لى لَيْكَةً ئه ييكه (قهومى شوعه يىب) أُولَئِكَ ئه وان الْأَحْزَاب دهسته و گرووپان يىك (بوون)

(١٣) إِنْ - كُلّ كه سىكيان (-نه بوو) إِلَّا ئيلا كَذَّب به درۆيان داناو برۆيان نه هئينا به الرُّسُل پيغه مبه ران

حَقَّ ئيتر جيگير و چه سپا عِقَاب سزى من (١٤) وَمَا - يَنْظُر چاوه روان (-نا) كه ن هُوَلَاءِ ئه وان ئيىي إِلَّا شَتَّى جگه له

صَيْحَةً هاوار يىكى وَحِدَةً تاك مَّا نيه لَهَا لَو وى مِّن (هيچ) فَوَاق به هوش هاتنه وه يه ك (١٥) وَقَالُوا وگوتيان

رَبَّنَا ئه ي به روه رديگار مان عَجَل پيش بيخه و دواى مه خه لَنَا بۆمان قَطَنًا به شى خۆمان (له وسزايه ي له كيتاب هه يه) قَبْل پيش

يَوْم رۆزى الْحِسَاب لپيچينه وه و حيساب (١٦) أَصْبِرْ ئارام بگره و خۆراگر به عَلى له سه ر مَّا يَقُولُونَ ئه وه ي ئه وان ده ئين

وَأَذْكُرْ و ياد بكه ره وه عَبْدَنَا به نده ي ئيمه دَاوُد داوود ذَا خاوه ن الْأَيْد ده سه لات و توانا إِنَّهُ بِرَاسْتى ئه و

أَوَّاب هه رده م گه راوه بوو بۆ به رده رگى خودا (١٧) إِنَّا به راستى ئيمه سَخَرْنَا رامان هئينا و روخساند مان الْجِبَال چياكان

مَعَهُ له گه ل ئه و يُسَبِّحَن ته سبيحات ده كه ن بِالْعَشِيِّ به ئيواران وَالْإِشْرَاق و رۆژه لاتنان (١٨) وَالطَّيْرِ و بانده ش

مَحْشُورَةً كۆكراوه بوو كُلّ هه موو لَهُ لَو وى أَوَّاب گه راوه بوون (و ته سبيحيان ده كرد) (١٩) وَشَدَدْنَا و توند و تۆلمان كرد

مُلْكُهُ پادشايه ته كه ي وى وَءَاتَيْنَاهُ و پيمان دا الْحِكْمَةَ حيكمه ت و ليزانى و كار به جيئى وَفَصَّل و جياكه ره وه ي

الْخِطَاب گوفتار و وتار (٢٠) وَهَلْ و ئايا أَتَيْتُكَ بۆته ات نَبَأُ هه والى گرنگ و راست ي أَخَصَم خاوه ن كيشه كان إِذْ كه

تَسَوَّرُوا به سه رديوار كه وتن بۆ الْحِرَاب ميحراب و جيگى عيباده ته كه ي (داود) (٢١) إِذْ كا ئى كه دَخَلُوا چوونه ژوور عَلى له

دَاوُد داوود فَفَرَعَ ئیتر ترسگیر بوو مِنْهُمْ لهوان قَالُوا گوئیان لَا تَخَف مهترسه خَصْمَان دوو کیشهدار بَغَى -

بَعْضُنَا هندیکمان (-ستههمان کردوتهوه) عَلَى سهر بَعْض هندی فَاَحْكُم جا حوکم و دادوهری بکه یَبْنِنَا له نیوان ئیمه

بِالْحَقِّ به حهق و راستی و پهوایی وَلَا تُشْطِط و له حهق لامهده وَاَهْدِنَا و ښونیمان بکه إِلَى بۆ ، بۆلای سَوَاء -

الْصِّرَاط رِیځی (-راست و دروست) (۲۲) اِنَّ بهراستی هَذَا ئهوه اَخِي برامه لَهُ هیتی تَسَع نۆ وَتَسْعُونَ و نهوه

نَعَجَةً مهر وَلِي و من ههمه نَعَجَةً - وَحِدَةً یهک (-مهر) فَقَالَ جا ئه و گوئی اَكْفَلْنِيهَا ئهوش بسپیږه به من

وَعَزَّنِي و زال بوو لهسهرم فِي به اَخِطَاب و تار و قسهی (گهورهی) (۲۳) قَالَ (داود) گوئی لَقَدْ بهراستی

ظَلَمْتُ زولم و ستهمی لیت کردوه بِسْؤَال به داواکردنی نَعَجَتِكَ مهرهکهی تۆ إِلَى بۆلای نِعَاجِهِ مهرهکانی خوی وَاِنَّ و بهدنیایی

كَثِيرًا زوریک مِّن له اَخْلَطَاء هاوبهش و شهریکهکان لَيِّنِي بهراستی ستهم دهکهن بَعْضُهُمْ هندیکیان عَلَى له بَعْض هندیکی تر

اِلَّا مهگهر اَلَّذِينَ ئهو(کهس) انهى ءَامَنُوا پروایان هیناوه وَعَمِلُوا و کردوویانه اَصْلَحْتُ کارو کردهوه چاکهکان وَقَلِيل و کهمیک

مَا - هُم لهوان (-وانینه) وَظَنَّ و - دَاوُد داود (-دنیابوو) اِنَّمَا ئهوه بهراستی ههر فَتَنَهُ تاقیمانکردهوه

فَاسْتَغْفَرَ جا داوی لیخوښبونی کرد له رَبِّهِ پورهردگاری خوی وَخَرَّ و داکهوته خواری رَاكِعًا بهکړنښ و سوژده برندنهوه

وَأَنَابَ ۞ و گهراپهوه به توبه و بهردهوام خوداپهراستی (۲۴) فَغَفَرْنَا جا خوښبووین لَهُ له ذَلِكَ ئهوه وَاِنَّ و بهدنیایی ئهوه

لَهُ ههیتی عِندَنَا لای ئیمه لَزَلْنِي نزیکی پلهو پایه وَحُسْن و - مَأْب گهراپهوهی (-چاک و باش) (۲۵) يَدَاوُد ئهی داوود

اِنَّا بهراستی ئیمه جَعَلْنٰكَ تۆمان کرده خَلِيفَةً جینشین فِي له اَلْأَرْض زهوی فَاَحْكُم جا حوکم و دادوهری بکه بَيْن له نیوان

النَّاس خهلک بِالْحَقِّ به حهق و راستی و پهوایی وَلَا تَتَّبِع و مهکهوه دوی اَلْهَوَى حهز و ثارهزوبازی

فِيْضِلْكَ ئهوسا گومرا و لاریت دهکات عَنْ له سَبِيل رِیځی اَللّٰهُ خودا اِنَّ بهدنیایی اَلَّذِينَ ئهوانهی يَصِلُونَ گومراډهبن عَنْ له

سَبِيل رِیځی اَللّٰهُ خودا هُم بۆیان (ههیه) عَذَاب عهزاب وئهشکهنجهیځی شَدِيد توند و تیژ بِمَا بهوهی نَسُوا ئهوان لهیادیانکرد

يَوْمَ رُؤْيى الْحِسَابِ لِيُحِجِبَهُ وَ حِسَاب (٢٦) وَمَا - خَلَقْنَا دروستان (-نه) كروه السَّمَاءِ ثاسمان وَالْأَرْضِ وَ زهوى

وَمَا وَ ئهوى يَبْنِيهِمَا له نيوانيانه بَطْلًا بيهوده و بى حيكمت ذَلِكَ ئهوى ظَنّ گومانى الَّذِينَ ئهوانيه كه

كَفَرُوا كوفريانكروه و برويان نه هيناوه فَوَيْلٌ جا هاواربه حال و رُؤْيى الَّذِينَ بؤ ئهوانه كَفَرُوا كوفريانكروه و بى بروابوون مِنْ له

النَّارِ ناگر (ى دوزهخ) (٢٧) أَمْ يَنْ نَجْعَل - الَّذِينَ ئهوى (كهس) انهى ءَامَنُوا برويان هيناوه وَعَمِلُوا و كروويانه

الصَّالِحَاتِ كارو كردهوه چاكه كان كَالْمُفْسِدِينَ وهك خراپكاره كانى فِي ناو الْأَرْضِ زهوى (-ليده كهين) أَمْ يَنْ نَجْعَل -

الْمُتَّقِينَ له خودا ترس و پاريزكاره كان كَالْفُجَّارِ وهك تاوانكاره كان (-داده نيين) (٢٨) كَتَبَ كيتاب و نوسراويكه أَنْزَلْنَاهُ دامانبه زاند

إِلَيْكَ بؤتو مُبْرَكٌ پرخير و بيره لِيَذَرُوا تاكو تيرامينين له ءَايَتِهِ نايه ته كانى وَلِيَتَذَكَّرَ و تاكو پهند و ئاموزگارى و هرگرن أُولُوا خاوه نانى

الْأَلْبَابِ بير و هوشمه ندى (٢٩) وَوَهَبْنَا و به خشيمان لِدَاوُدَ به داوود سُلَيْمَانَ سولهيمان نِعَمَ چاكرين الْعَبْدَ بهنده يه

إِنَّمَا به راستى أَوَّابٌ زورگه راوه و توبه كار (٣٠) إِذْ كاڻى كه عُرِضَ بيشاندرى عَلَيْهِ يِى بِالْعِشِيِّ كاڻى ئيواره

الصَّفِينَتِ ئهوى ئه سپانهى جوان ده وهستن له سهر سى بى الْجِيَادِ و ئهوانه ي چاك و خيرى (ره سهن) (٣١) فَقَالَ جا گوتى

إِنِّى به راستى من أَحَبِّتَ كه وتوتته دلم حُبَّ خوشه ويستى أَخْلَيْتَ خير و چاكه ي ئه سپه ره سهنه كان عَنْ له ذِكْرٍ يادى

رَبِّ پهره رديگارم حَتَّى تاكو تَوَارَتْ لاجوون و ون بوون بِالْجَبَابِ له (پشت) پهرده ي (تاريكى شهو) (٣٢) رُدُّوْهَا بيانگيرنه وه

عَلَى بؤلاى من فَطَفِكَ ده ستى كرد به مَسْحًا سرينه وه و ده سته ينان بِالسُّوقِ به قاچه كان وَالْأَعْنَاقِ و مله كانيان (٣٣)

وَلَقَدْ و به راستى فَتَنَّا ئيمه تاقيمانكروهوه سُلَيْمَانَ سولهيمان وَالْقَيْنَا و داماننا عَلَى له سهر كُرْسِيِّه كورسيه كه ي

جَسَدًا جه سته يه ك ثُمَّ پاشان أَنَابَ توبه ي كرد و گهرايه وه (٣٤) قَالَ گوتى رَبِّ پهره رديگار و خاوه نى من

أَغْفِرْ خوشبه و ببوره لِي ليم وَهَبَ و به خشه لِي بؤم مُلْكًا ده سه لات و مولكيت لَا - يَنْبَغِي نه بپت لِأَحَدٍ بؤ هيچ كه سيك

مَنْ له بَعْدِي دواى من إِنَّكَ به دنيايى تو أَنْتَ ههر خوځى أَوْهَابَ ئه وپه رى به خشه رى (٣٥)

فَسَخَّرْنَا جَا رَامَانَ هَيِّنَا وَ زَيَّرَدَه سَتَمَانَكِرْد لَه بُوئَهو اَلرَّيْحُ بَا وَ گَه رَدَه لُول تَجَرِي دِرَوَات بِأَمْرِهِ به فِه رَمَانِي ئَهو رُخَاء به خُوشِي

حَيْث بُكُوئِي أَصَاب به رِيكَه وِيَت (٣٦) وَالشَّيْطَانِ وَ (زَيَّرَدَه سَتَمَانَكِرْد) شَه يَطَانَه كَان كُلِّ هَمُوو بَنَاء بِيِنَاسَا زِيَك

وَعَوَّاصٍ وَ مَه لَه وَانِيكَارِيكي دَه رِيَا (٣٧) وَءَاخِرِينَ وَ هِي تَرِيش مُقَرَّرِينَ به سَتَرَاو فِي لَه الْأَصْفَاد كُوت وَ زَنْجِيرَان (٣٨)

هَذَا ئَهو بِيَه عَطَاؤُنَا به خُشِينِي ئَيْمَه فَاَمَنْ جَا بِيَه خُشَه اَوَّيَان اَمْسِكْ بَغْرَه بَغِيرَ به بِي حِسَاب حِسَاب وَ ثَمَارْدَن (٣٩)

وَإِنَّ وَ به دَلْنِيَايِي لَه ئَهو هَه يَه تِي عِنْدَنَا لَآئِي ئَيْمَه لَزَلْقِي نَزِيكي پَلَهو پَايَه وَحُسْن وَ چَاكْتَرِينِي مَكَّابْ گَه رَانَهوَه لَه دَوَارِوژ (٤٠)

وَأَذْكُرُّ وَ يَادْبِكَه رَهوَه عِبْدَنَا به نَدَه ي ئَيْمَه أَيُّوب ئَه يُوُب إِذْ كَاتِي كَه نَادِي بَانْگِي كِرْد وَ پَارَايَهوَه لَه رَبِّهِ پَه رَوَه رَدْگَارِي خُوي:

أَنِّي به رَاسْتِي مَن مَسْنِي - الشَّيْطَانُ شَه يَطَان بِنَصَبْ (-تو شِي-) زَه حَمَه تِي وَعَذَابٍ وَ عَه زَاب وَ ئَه شَكَه نَجَه يِي (-كِرْدَم) (٤١)

أَرْكُضْ رَابِكَه (وَ بَدَه لَه زَهوِي) يَرْجَلِكْ به قَاچَت هَذَا ئَهوَه مُغْتَسَلٌ شُوشْتَن گَايَه كِي بَارِدٌ سَارِد وَ شَرَابٌ وَ خَوَارْدَنَهوَه وَ شَه رَا بِيَكَه

(٤٢) وَوَهَبْنَا وَ به خُشِيْمَان لَه بُوِي أَهْلَهُ مَالٌ وَ مَنَالَه كَه ي وَمِثْلَهُمْ وَ وَهَك ئَه وَانِيش مَعَهُمْ لَه گَه لِيَان

رَحْمَةً به بَه زَه يِي وَ مِيهَرَه بَانِي مِّنَّا لَآئِي خُومَانَهوَه وَ ذِكْرِي وَ بِيَرَخَه رَهوَه يَه كَه لِأُولِي بُو خَاوَهن اَلْأَلْبُ هُوشَه كَان (بُو هُوشَمَه نَدَه كَان)

(٤٣) وَخُذْ وَ بَغْرَه يَدِكَ به دَه سَتَت ضِعْفًا چَه پَكِيَك لَه دَارِي بَارِيَك (شُوول) فَأَضْرِبْ جَا لِيْبَدَه بِه يِي

وَلَا تَحْنَتْ وَ سُوِيْنَدَه كَه مَه شَكِيْنَه إِنَّا به رَاسْتِي ئَيْمَه وَجَدْنَه وَ ئَهوَمَات بِيْنِي صَابِرًا خُورَاگَر بُوو نَعَمْ چَاكْتَرِين اَلْعَبْدُ به نَدَه يَه

إِنَّهٗ ئَهو به رَاسْتِي اَوَّابٌ زُورْگَه رَاوَه يَه (بُو بَه ر دَه رَاگَاي خُودَا) (٤٤) وَأَذْكُرُّ وَ يَادْبِكَه رَهوَه عِبْدَنَا به نَدَه ي ئَيْمَه

إِبْرَاهِيمَ (پِيْغَه مَبَه ر) ئِيْبِرَاهِيْم وَ إِسْحَاقَ (نَاوِي پِيْغَه مَبَه رِيَكَه) وَ يَعْقُوبَ وَ يَه عَقُوب (نَاوِي پِيْغَه مَبَه رِيَكَه) اُولِي خَاوَهن

الْأَيْدِي بَا زُوو وَ هِيَزْ وَ الْآبْصَرُ وَ بِيْنَايِي وَ تِيْرَامَان (٤٥) إِنَّا بَنِيْگُومَان ئَيْمَه أَخْلَصْنَهُمْ ئَهوَانَمَان پَاك وَ تَايِبَه تَمَان كِرْدَن

بِخَالِصَةٍ به شَتِيكي پَاك وَ تَايِبَه ت: ذِكْرِي يَادِي اَلدَّار مَالٌ وَ مَه نَزْلَگَا (٤٦) وَإِنَّهُمْ وَ به دَلْنِيَايِي ئَهوَان عِنْدَنَا لَآئِي ئَيْمَه لَمِن هَه رَلَه

الْمُصْطَفَيْنَ هَه لَبُژِيْرْدَرَاوَانِي اَلْأَخْيَارُ زُورْ چَاكَه كَانَن (٤٧) وَأَذْكُرُّ وَ يَادْبِكَه رَهوَه إِسْمَاعِيلَ (پِيْغَه مَبَه ر) ئِيْسَمَاعِيْل

وَالْيَسَعَ و (پیغمبر) یه سه ع وَذَا و - الْكِفْل ذول کيفل (ناوی پیغمبر) وَكُلَّ و هه موویان مِّنْ له الْأَخْيَار چاکه کانن

(٤٨) هَذَا ئه وهیه ذِكْر یادکه ره وه و ناوبه رزکه ره وهیه وَإِنَّ و به دنیایي لِمُتَّقِينَ بۆ له خوداترس و پارێزکاران ههیه حَسَن چاکترینی

مَاءٍ (جی و بێ) گه رانه وه (٤٩) جَنَّتْ باخ و به هه شتی عَدَن نه براوهی هه تاهه تایي مُفْتَحَةً و آلکراوهیه هُم بۆیان

الْأَبْوَب ده روزه و ده رگاکان ی (٥٠) مُتَكِين لێیان پالداوه ته وه فِيهَا تیایدا يَدْعُونَ داواده کهن فِيهَا تیایدا بِفِكْمَةٍ میوه جاتی

كَثِيرَةً زۆر وَشَرَاب ووخواردنه وه و شه رابێک (چۆن شه رابێک) (٥١) وَعِنْدَهُمْ و لایانه قُصِرَتْ ئه و ئافره تانه ی-

الطَّرْف بینای و چاویان (-ته نها بریوه ته پیاوه کانیان) أَتْرَاب هاو ته مه نن (٥٢) هَذَا ئه وهیه

مَا تُوعَدُونَ ئه وهی به لێنتان پیده درئ لِيَوْمِ بۆ رۆژی الْحِسَاب لێ پیچینه وه و حیساب (٥٣) إِنَّ به دنیایي هَذَا ئه وهیه

لِرِزْقِنَا رِزق و رۆزی ئیمهیه مَا لَمْ نیهی مِّنْ (هیچ) نَفَادِ نه مان و برانیک (٥٤) هَذَا ئه وه (له لایه ک) وَإِنَّ و به دنیایي

لِلطُّغَيْنِ بۆ سنوربه زینه کان (ههیه) لَشَرِّ خراپترینی مَاءٍ (جیگای و رینگای) گه رانه وه (٥٥) جَهَنَّمَ دۆزه خ

يَصَلُونَهَا ده چن و ده سوتینه ناوی فَبِئْسَ جا خراپترینی الْمِهَاد جیگای حه وان هه یه (٥٦) هَذَا ئه وه و فَلْيَذُوقُوْهُ ده با بیچیزن

حِمِيمٌ ئاگراوێک وَغَسَّاقٌ و کیم و زوخاوێک (٥٧) وَءَاخِرَ و هیتیش مِّنْ له شَكْلِهِ شیهوی وی أَزْوَاج جۆره ها بابته

(٥٨) هَذَا ئه مه فَوْج دهسته و کۆمه لیکه مُفْتَحِمَّ خویان هه لداوه ته ناوی مَعَكُم له گه لتان لَا مَرْحَبًا خیر نیت

بِهِمْ بۆیان (هه ی به خیر نیت) إِنَّهُمْ به دنیایي ئه وان صَالُوا چوینه ناو و سوتاون له النَّار ئاگر (٥٩) قَالُوا گوتیان بَلْ به لکو

أَنْتُمْ ئیوه لَا مَرْحَبًا خیر نیت بِكُمْ بۆتان (هه ی به خیر نیت) أَنْتُمْ ئیوه قَدَّمْتُمُوهُ پیشکه شتان کرد لَنَا بۆ ئیمه فَبِئْسَ جا خراپترین

الْقَرَار جیگای مانه وه و جیگیر بوون (٦٠) قَالُوا گوتیان رَبَّنَا ئه ی پهروه ردیگارمان مِّنْ ئه وکه سه ی قَدَّم پیشکه شی کرد

لَنَا بۆ ئیمه هَذَا ئه م شته فَرَدَهُ ئه وه بۆی زیاد بکه عَذَابًا عه زاب و ئه شکه نهجه ضِعْفًا چه ند قاتیک فِي له ناو النَّار ئاگر (٦١)

وَقَالُوا وگوتیان مَا لَنَا ئه وه چیمانه بۆ لَا نَرَى نابینین رِجَالًا پیاوانیک کُنَّا ئیمه پیشان نَعُدُّهُمْ - مِّنْ له

الْأَشْرَارُ خَرَابِكَار و شه‌پاگیزان (مان -ده‌ژماردن) (٦٢) اَتَّخَذْنَهُمْ ئَهْوَانِمَان گرتبوو و کردبوومانه سَخِرِيَا هَوِي گهمه و گالته پيکردن

أَمْ يَنْ زَاغَتْ (نيل بووه) و به‌لاداچووه عَنْهُمْ لَيَان اَلْأَبْصَرُ بينايي ئيمه (٦٣) إِنْ به‌دنيايي ذَلِكَ ئه‌وه

لَحَقَّ بَيْگومان حَق و راستي يه تَخَاصُم كيشمه كيشم و شه‌ره قسه‌ي أَهْل خه‌لکي اَلنَّار ئاگر (٦٤) قُلْ بَلَى إِنَّمَا لِه‌راستيدا ته‌نها

أَنَا مِنْ مُنْذِرٍ بَيْدَارکهر و ترسینه‌ريک م وَمَا و نيه مِنْ (هيچ) إِلَهٍ خودا و په‌رستراوئکي حَق إِلَّا ئَيْلَا اَللَّهُ اَللَّهُ

الْوَحْدُ تَاک و ته‌نهاي اَلْقَهَّار به‌زينه‌ر و ملکه‌چ پيکه‌ري هه‌مووشي (٦٥) رَبِّ په‌روه‌ديگار وخواهني اَلسَّمَوَاتِ ئاسمانه‌کان

وَالْأَرْضِ و زه‌وي وَمَا و ئه‌وهي يَبْنِيهِمَا لِه‌نيوانيانه اَلْعَزِيزُ ئه‌وپه‌ري ده‌سه‌لاتداری با‌لاده‌ست (ناوئکي خوداي پيروزه)

اَلْغَفْرِ ئه‌وپه‌ري ليخ‌وَشبوو (٦٦) قُلْ بَلَى هُوَ ئه‌وه نَبُؤًا هه‌وا ئيکي عَظِيمُ زور گه‌وره و مه‌زن يه (٦٧) أَنْتُمْ ئِيْوه عَنْهُ -

مُعْرَضُونَ گوينه‌ده‌رن و پشتليکه‌رن (-لي) (٦٨) مَا كَانَ نِه‌بووه لِي بَوْم مِنْ (هيچ) عِلْمُ زانست و زانياريه‌ک

بِالْمَلَأِ به‌خه‌لکي رِيْزَلينراوي اَلْأَعْلَى سه‌ره‌ره‌وه (له‌فريشته‌کان) إِذْ كِه يَخْتَصِمُونَ مشت ومريان ده‌کرد (٦٩) إِنْ -

يُوحَىٰ سروش و وه‌جي (-نا) كَرَىٰ إِلَيَّ بَوَّ مِنْ إِلَّا ئَيْلَا أَنَّمَا ئه‌وه‌ي به‌راستي- أَنَا مِنْ (-هه‌ر ته‌نها) نَذِيرٌ ترسینه‌ريک ي

مُؤْمِنٍ ئاشکرا و ديارکهر م (٧٠) إِذْ کَانِي كِه قَالَ - رَبُّكَ په‌روه‌ديگار (گوتی) لِّلْمَلِئِكَةِ به‌فريشته‌کان إِنِّي به‌دنيايي من

خَلَقْتُ خولقينه‌ر و دروستکه‌رم بَوَّ بَشَرًا مرؤفیک مِّنْ لِه طِينٍ (جوره) قوریک (٧١) فَإِذَا جَاکَانِي سَوِّتُهُ رِيک و پيکم کرد

وَنَفَخْتُ و فووم کرد فِيْهِ تاييدا مِنْ لِه رُوحِي رُوح و گيانه‌که‌ي خَوِّم فَفَعَلُوا ئه‌وه به‌چؤکابکه‌ونه‌وه لَه‌ر بَوِي

سُجِدِينَ بَوَّ سوژده‌بردنه‌وه (٧٢) فَسَجَدَ جَا سوژده‌يان برد اَلْمَلِئِكَةِ فريشته‌کان كُلُّهُمْ گشتيان أَجْعُونَ هه‌رهه‌موويان (٧٣)

إِلَّا جَگه‌له إِبْلِيسُ ئيبليس اَسْتَكْبَرَ خَوِي زل و گه‌وره‌بيئي وَكَانَ و - مِنْ لِه اَلْكَافِرِينَ کافران (-بوو) (٧٤) قَالَ گوئي

يَا إِبْلِيسُ ئه‌ي ئيبليس مَا مَنَعَكَ چي ريگريکرد له تو أَنْ كِه تَسْجُدَ سوژده‌به‌ي لِمَا لَو ئه‌وه‌ي خَلَقْتُ خَوِّم خولقاندوومه

يَدَيَّ به‌ده‌سته‌کانم اَسْتَكْبَرْتَ ئايا خوت پي گه‌وره‌بوو أَمْ يَنْ كُنْتَ - مِنْ لِه اَلْعَالِينَ پايه‌به‌رز و بلنده‌کان (-بوويت) (٧٥)

قَالَ گوتی اَنَا من خَيْرٍ چاکتر مِ مِنْهُ لهوی خَلَقْتَنِي منت خولقاندوه مِنْ له نَارِ ئاگرېکِ وَخَلَقْتَهُ و ئهويشت خولقاندوه

مِنْ له طِينٍ قورېک (۷۶) قَالَ گوتی فَأَخْرَجْ ده دهرېچوو مِنْهَا لهوی فَإِنَّكَ جا دښيا به تُو

رَجِمٌ رجم کړاوی و دهرکړاوی له بهزې و مېهره بانی من (۷۷) وَإِنَّ و به دښيا يې عَلَيْكَ له سهرته لَعْنَتِي نه فره تی من إِلَى تا کو

يَوْمَ رُوژی اَلدِّينِ سزا و پاداشت (قيامهت) (۷۸) قَالَ گوتی رَبِّ په روه رديگار و خاوه تی من فَأَنْظِرْنِي ده موله تم بده إِلَى تا کو

يَوْمَ نه و رُوژی يَبْعَثُونَ زيندووده کړينه وه (۷۹) قَالَ گوتی فَإِنَّكَ ده دښيا به تُو مِنْ له اَلْمُنْظَرِينَ موله تدراره کانی (۸۰)

إِلَى تا يَوْمَ نه و رُوژی اَلْوَقْتُ کاتی اَلْمَعْلُومَ مه علوم و زانراوه (۸۱) قَالَ گوتی فَبِعِزَّتِكَ سویند به عيزهت و ده سلاتداری تُو

لَا تُغْوِيَنَّهُمْ به دښيا يې گومړيان ده که م اَجْمَعِينَ هه رهه موويان (۸۲) إِلَّا ته نها- عِبَادَكَ به نده کانت (-نه بې) مِنْهُمْ له و انیش

اَلْمُخْلِصِينَ دلسوز و پاککړاو و رزگارکړاوه کان (۸۳) قَالَ گوتی فَالْحَقُّ جا هه ق و راستی وَالْحَقُّ و هه ر هه ق و راستیش

أَقُول ده ليم (۸۴) لَا أَمْلَأَنَّ به دښيا يې پرده که م جَهَنَّمَ دوزه خ مِنْكَ له تُو وَمَنْ و له و هی تَبْعَكَ دواتبکه و ی مِنْهُمْ له وان

اَجْمَعِينَ گشتيان (۸۵) قُلْ بلى مَا - اَسْأَلُكُمْ داوا (-نا) که م عَلَيْهِ له سهری مِنْ (هیچ) اَجْرٍ پاداشتی وَمَا و - اَنَا من

مِنْ له اَلْمُتَكَلِّفِينَ خولنگوړاو (-نیم) شت هه لېه ستم به درو (۸۶) إِنَّ هُوَ نه و هه شت نیه إِلَّا جگه له ذِكْرٍ یاد و ناموزگارینک

لِلْعَالَمِينَ بُو جیهانيان (۸۷) وَلَتَعْلَمَنَّ و به دښيا يې ده زانن نَبَاهُ هه والی (ته م قورئانه) بَعْدَ له دواي حِينَ ماوهیه ک (۸۸)